

LORE EN GUATEMALA

13.12.2009 – 18.01.2010

¡Hola amigos!

Het nieuwe jaar is goed gestart in Pojom. De laatste dagen van 2009 voelden anders aan dan de eindejaarsdagen die ik gewoon ben, maar anders betekent niet slechter of beter. Hier kunnen jullie onder andere lezen hoe ik hier Kerst, oud en nieuw beleefd heb.

KERST IN POJOM

Kerst beleven in het buitenland is best bijzonder. Het deed raar om de kerstperiode zonder familie te vieren. Ook de vele pakjes, sneeuw, verlichte straten en versierde kerstbomen waren nergens te bespeuren in Pojom. Het typische kerstgevoel heb ik dit jaar niet gehad, maar het was echt wel een speciale en fijne Kerst.

10 dagen voor Kerstmis beginnen de Posada's in Pojom. Een groep gelovigen gaat 's avonds naar een huis en vraagt de toestemming om het huis binnen te gaan en om er te overnachten (zoals Jozef en Maria). De gelovigen zingen en de inwoners weigeren hen door ook een lied te zingen. Dat gaat zo een tijdje door tot de groep uiteindelijk toegelaten wordt en dan beginnen de gebeden afgewisseld door marimbamuziek en gezang. En het hele dorp dan een aantal uur van mee genieten ☺.

Met de vrijwilligers zijn we twee keer naar een posada geweest. De eerste keer kwamen we wat te laat en waren de Pojomereros al volop aan het zingen en bidden in het Q'anjobal. Toen ze

Kerstavond. Leerlingen van de básico spelen liedjes voor de clínica.

Kerstavond. Lekker opwarmen aan het kampvuur

onze aanwezigheid merkten, schakelden ze over naar het Spaans en bedankten ze ons en beden ze voor alle enfermeros en enfermeras (verplegers) van Vivir en Amor. We waren van plan om maar eventjes te blijven, maar dat was nu onmogelijk geworden. Het was wel bijzonder om het eens te zien en na afloop kregen we een kopje flauwe koffie en een zoet broodje. De volgende dag startte de posada in het huis waar ze geëindigd was en gingen ze met z'n allen naar een ander huis. De laatste dag, op Kerstavond, werd er kort gebeden in het laatste huis, gevuld met meer dan 50 man. Na het gebed kreeg iedereen een kaarsje en trokken we naar de kerk, waar de Pojomeros Kerst zouden vieren. Aangezien zo'n misviering wel 4 uur kan duren en we allemaal veel honger hadden, zijn we er stiekem van onderuit gemuisd.

Op Kerstavond kreeg de vaste groep (Hanne en Kurt, Miet en Wouter, Bram, Tupac en ik) het aangename gezelschap van Tom en Astrid, vrijwilligers van Yalanhuitz en van Leidi en haar dochterje Ashley. Leidi is een goede vriendin van Hanne en leerkracht in Pojom. Aangezien we met velen waren, zagen we de Kerstmaaltijd groots. Ons Kerstmenu lag al lang vast, aangezien we voor de grote inkopen naar Huehuetenango moeten. Als voorgerecht voorzagen we vele hapjes (bloemkool en worteltjes met coctailsaus, chips met guacamole, soort van tuckoekjes) gevolgd door de 'tomatensoep' van Bram (lees: soep zonder water, maar best lekker). Als hoofdgerecht was er de heerlijke lasagne, specialiteit van Tupac, mét kaas (wat hier zelden gegeten en ongelooflijk hard gemist wordt, net als côte d'or chocolade en M&M ;). Nadat we meer dan genoeg gegeten hadden, trokken we rond middernacht naar de rivier. Daar speelde Astrid gitaar bij het kampvuur en onder een prachtige

Kerstavond. Romantisch aan de rivier ☺

Kerstdag. De inhuldiging van de school en het afscheid van Hanne en Kurt.

Tijdens het volkied wordt de Guatemalteekse vlag naar voor gebracht.

sterrenhemel dronken we rode wijn en genoten we van de liedjes die een kleine Pojomero voor ons zong. Kerstavond was erg bijzonder, maar Kerstdag zou nog specialer zijn.

Het was namelijk de laatste dag van Hanne en Kurt in Pojom. Na een korte nacht volgde een mooie, drukke Kerstdag. Er stond veel op het programma. Het schoolgebouw van de básico werd ingehuldigd en Hanne en Kurt werden in de bloemetjes gezet. Het nieuwe schoolgebouw werd in de week voor Kerst helemaal geschilderd. Op Kerst zelf werd het versierd met slingers en ballonnen. De bedanking en inhuldiging werden opgevrolijkt door marimbamuziek. Heel veel inwoners van Pojom kwamen opdagen om afscheid te nemen. Na het formele luik volgde amusement! De Pojomeros hadden een voetbaltoernooi georganiseerd. Natuurlijk had ook Vivir en Amor een eigen voetbalploegje. Hoewel onze ploeg zeer goed speelde en met veel enthousiasme aangemoedigd werd, is ze verloren met 2-0 tegen de sterkste spelers van Pojom, die uiteindelijk tweede geëindigd zijn. Het was een erg leuke dag, maar het afscheid naderde wel en dat deed raar voor iedereen. Hanne en Kurt zijn goed vertrokken en veilig en wel terug in het koude, koude België.

Miet en Wouter zijn met Hanne en Kurt de volgende dag tot aan de Mexicaanse grens gereden en zijn doorgereisd naar Huehuetenango met een aantal patiënten. Normaal zouden ze maar twee dagen weg blijven. Miet kreeg echter nierproblemen, waardoor ze bijna 10 dagen in de stad moesten blijven voor onderzoeken en controles. Gelukkig is alles goed afgelopen en zijn ze veilig en wel terug in Pojom.

Anna y Koer, gelukkig met hun diploma.

Kurt huldigt het lokaal van de eerste básico in.

De sportmannen van Pojom.

NIEUWJAAR

Oudjaar werd dus onder ons drietjes gevierd. Bram is geen fan van oudjaar en was dan ook niet erg enthousiast om er iets leuks van te maken. Onder lichte druk van mijn kant hebben we er toch een leuke avond van gemaakt met alweer lekker en veel eten, een spannende trivial pursuit en bommetjes die we ontstaken om tien voor twaalf. In Pojom zelf werd oudjaar ook niet echt gevierd. Rond middernacht was er een beetje vuurwerk, vanuit de kerken klonken wensen en gezangen en vanuit het cachot hoorden we een bolo (dronkaard) roepen.

Op 1 januari wordt in Pojom en in de omliggende dorpen de nieuwe burgemeester aangesteld. Die wordt in Pojom in oktober verkozen en is dan voor 1 jaar burgemeester. Wij bleven die dag echter niet in Pojom. We trokken 's morgens naar Yalanhuitz, waar we met de andere vrijwilligers naar de laguna zouden gaan om daar te picknicken.

Na een mooie wandeling door de prachtige, bergachtige natuur en een korte autorit kwamen we aan in het ziekenhuisje van Yalanhuitz. We brachten al onze lekkernijen samen en vertrokken naar de laguna. Opnieuw volgde een wandeling langs mooie landschappen. Maar het lange stappen werd beloond: we kwamen aan aan prachtige laguna: een ideale plaats om lekker te eten. Onze zwemplannen (met luchtmatras!) vielen letterlijk in het water. Het was al wat koud en de regen belemmerde de meesten onder ons om in het water te plonzen.

Onze plannen voor de verdere dag waren wat gezelschapspelletjes spelen en daarna op het gemak terug naar Pojom wandelen. Is het einde van de dag even anders verlopen! Op onze terugweg naar het ziekenhuisje van Yalanhuitz zagen we twee mannen die op zoek waren naar de infermeros. Er was namelijk een spoedgeval van Pojom aangekomen in Yalanhuitz. Carlos, een Pojomse verpleger in opleiding, was naar Yalanhuitz gereden met een vrouw die een zwangerschapsvergiftiging had en op elk moment kon bevallen. Ze had al epileptische aanvallen en haar situatie en die van haar ongeboren baby zagen er helemaal niet goed uit. Mieke en Bram probeerden de vrouw nog in Yalanhuitz te verzorgen, maar besloten na een uur om alsnog naar het ziekenhuis van Huehuetenango te rijden. Een rit van 6 uur in het donker, in de regen. De volgende dag kregen we gelukkig te horen dat de vrouw én de baby gezond waren.

Op weg naar de laguna.

Picknicken aan de laguna.

MEXICO

Elke drie maanden moet ons paspoort verlengd worden en dat kunnen we door naar de hoofdstad te gaan of door even het land te verlaten. Tupac en ik kozen voor de laatste optie en zijn een weekje naar Mexico gegaan. We besloten om in San Cristobal de las Casas te verblijven, de dichtstbijzijnde stad die de echt de moeite is om te bezoeken.

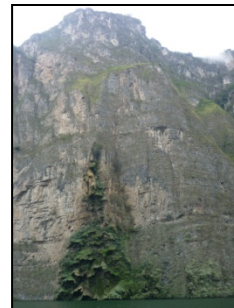
Toen we aankwamen in het zonnige San Cristobal viel onze mond echt open: mooie, kleurrijke huizen, propere straten met winkeltjes, restaurants, cafés, mooie pleintjes, ... Hier zouden we echt rusten en genieten!!!

We kwamen aan op 6 januari en op het hoofdplein stond een lange rij ouders met hun kinderen. Er werden geschenkjes uitgedeeld en in de winkels werden de lekkernijen Rosca de Reyes al zoete broodjes verkocht. In San Cristobal zelf hebben we gekuierd, bijna alle winkeltjes van de markt afgegaan (en bijgevolg veel gekocht 😊), mooie kerkjes bezocht, naar het theater gegaan én naar de

cinema. Maar bovenal hebben we genoten van de zon en het lekkere eten (onder lichte, aangename, dwang drie keer Argentijns gegeten) 😊.

We hebben ook twee uitstappen gedaan. Een eerste naar de Cañón del Sumidero, een spectaculaire kloof waar we met een motorbootje doorgevaard hebben. De Cañón heeft een prachtig landschap, vol mooie uitzichten en wilde dieren (pelikanen, gieren, krokodillen). We hebben ook een kerstboomwaterval gezien. Door het water dat langzaam naar beneden stroomt, is er zo veel mos ontstaan, dat het nu op een grote kerstboom lijkt.

We zijn ook een dag naar Palenque geweest. Palenque lag in een groot en belangrijk centrum van de Maya beschaving. Vanaf de 8^e eeuw raakte de streek steeds meer verlaten waardoor de oude Mayastad nu door wouden (met apen) omgeven is en slechts een klein deel ervan zichtbaar is en nog een groot deel te ontdekken valt. Het was erg de moeite om de tempels te bezoeken en om stil te staan bij de roem en glorie die de stad ooit gekend heeft.

HET NIEUWE SCHOOLJAAR

Tussen het feestgedruis en het reizen door moet er natuurlijk ook nog gewerkt worden! Het schooljaar start namelijk op 29 januari. Het schoolmateriaal van de container is verdeeld en ook het nieuwe schoolgebouw van de basico is geschilderd door enthousiaste Pojomeros en leerlingen van de básico. Ondertussen zijn ook de inschrijvingen voor de primaria en básico in de naburige dorpen gestart.

Zelf ben ik druk in de weer met mijn lesvoorbereidingen. Er kruipt heel wat tijd in het zoeken naar leuke opdrachten die hier haalbaar zijn. Erg veel materiaal is er niet om handen, maar het zal zeker lukken om de leerlingen te boeien. Tupac heeft van zijn oom uit Argentinië interessante films opgestuurd gekregen en in San Cristobal hebben we DVDs gekocht. En zo is ook op reis het werk nooit veraf geweest ☺. Het is de bedoeling dat de leerlingen hier in aanraking komen met nieuwe werkmethodes. Ze zijn gewoon om te luisteren naar de leraar en alles op te schrijven. Groepsopdrachten, een film of documentaire bekijken, een presentatie geven, debateren, ... kennen ze niet. In mijn lessen zal ik dit wel aanbieden en daarnaast zal ik nauw samenwerken met de leerkrachten. Zij kunnen me zeggen op welke vlakken de leerlingen nog problemen hebben (grammatica, leesvaardigheid, ...) en ik kan in mijn lessen die problemen aanpakken. Het is ook de bedoeling dat de thema's die ik aanbied wat parallel lopen met wat ze in de andere lessen zien.

Veel ervaring met alternatieve werkmethodes heb ik nog niet. Gelukkig heb ik hier de hulp gekregen van de Spaanse Colocha, die werkt voor Ixmucane in Huehuetenango. We hebben haar project begin december bezocht en het leek ons erg interessant. Ixmucane is een educatieproject dat beurzen aanbiedt aan meisjes uit de provincie die verder willen studeren. Daarnaast begeleidt Colocha ook de leerkrachten. Begin januari was er een driedaagse opleiding voor de leerkrachten van een school in Huehuetenango en Yalanbojoch, waar ik ook op uitgenodigd was. Het was erg fijn om mijn Guatemalteekse collega's te leren kennen en om met hen samen te werken. Bovendien heb ik ook erg veel bijgeleerd en methodes leren kennen die ik hier zeker in mijn lessen zal kunnen toepassen.

Het blijft spannend uitkijken naar hoe het lesgeven hier zal gaan en hoe het mij zal bevalen. Ik heb er alvast erg veel zin in om de Pojomse jongeren te boeien en hen kennis bij te brengen.

In mijn volgend verslagje kunnen jullie lezen hoe mijn eerste lessen verlopen zijn! Tot dan!

Vele groetjes en een dikke knuffel,

Lorena

